

νος, ἀσθμαίνων καὶ ὠρυόμενος, πρὸς μεγάλην ἀγαλλίασιν τῆς ὥραίας Κλοτίλδης. Ἐν τούτοις ἡ Σιβύλλα, ἀκούσασα τὸν θόρυβον, ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον. Ἄμα δὲ ἰδοῦσα τὰ γενόμενα, ὄρμησεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔφθασε τὸν παράφρονα, καθ' ἣν στιγμήν ὁ σκύλος εἶχεν ἀρπάσει τὰ ῥάκη τοῦ περικαλύπτοντος τὰς κνήμας αὐτοῦ ὑφάσματος, καὶ μετεχειρίσθη ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις διὰ τὴν ἀποκρούσῃ μακρὰν τοῦ προστατευομένου ὑπ' αὐτῆς τὸν ἄγριον μολοσσόν· οὗτος δὲ, στρέψας αἰφνης τὴν λύσσαν του κατὰ τῆς νέας, ἔδρακε τὸν βραχίονα αὐτῆς, ὅθεν ἔρρευσε αἷμα. Ἐν τούτοις ἔφθασαν οἱ ὑπρέται, ἀπεδίωξαν τὸν σκύλον καὶ ἐπῆραν τὴν Σιβύλλαν λειποθυμημένην. Τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ παιγνιδίου τῆς ἰδοῦσα ἡ Κλοτίλδη, ἀνελύθη εἰς δάκρυα· ἀλλ' ὅταν ἡ ἀξιάγαστος θεία τῆς, μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα, παρέλαβεν αὐτὴν καὶ εἶδε τὸν Ἰάκωβον Φεραῖ, ὅστις εἶχε κατακλιθῆ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐγειρόμενον καὶ δεικνύοντα αὐτῇ τὴν πυγμὴν καὶ σείοντα τὰ προσαρτηθέντα ὑπ' αὐτῆς σίδηρα, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα διὰ τὴν σιωπηλὴν ἀπειλὴν τοῦ ἡλιθίου· εἰς τοῦτο δὲ ἔσφαλεν.

Ἡ Σιβύλλα ἔμεινε κατάκοιτος, πυροσομένη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Ὁ δὲ Ἰάκωβος Φεραῖ διηλθε τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας ἐκτεταμένος ὡς νεκρὸς ὑπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς. Μετὰ ματαίας προσπαθείας ὅπως ἐκβάλωσιν αὐτὸν ἐκεῖθεν, ἀφῆκον αὐτὸν κατὰ διαταγὴν τοῦ μαρκησίου καὶ τῷ ἔδρασαν ἐκεῖ τὴν τροφήν του. Αὐτὸς δὲ οὔτε τὴν νύκτα μετεκινεῖτο. Τὴν τετάρτην ἡμέραν τὸ πρῶτ' ἤκουσε τὸ ὄνομα του καὶ ἐγερθεὶς αἰφνης εἶδε τὴν Σιβύλλαν εἰς τὸ παράθυρον. Συγκινητικὸν δὲ ὑπῆρξε τὸ μειδίαμα ὑπερδιηλθεν ὡς ἀκτὶς ἡλίου χειμερινοῦ ἐπὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου καὶ μηδέποτε γελῶντος προσώπου.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΟΡΚΕΡΑΔΑ

Εἰσῆλθε νύκτα τινὰ κλέπτης εἰς τὴν κατοικίαν Ἑλλήνος ἀξιοματικοῦ, οὗ συντομίας χάριν παραλείπομεν τὸ ὄνομα. Ἐτυχε δὲ οὗτος οὐχὶ πτωχός—τὸ πρᾶγμα σύνθηες εἰς Ἕλληνα ἀξιοματικὸν—ἀλλὰ πάμπτωχος. Διὰ πολλοὺς λοιπὸν λόγους, ἴσως δὲ καὶ διότι δὲν ἔφαγε τόσον ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ νὰ πράξῃ ὅ,τι καθ' ἡμέραν μετὰ πᾶν ἄριστον, γεῦμα ἢ δεῖπνον ὁ σεβαστὸς αὐτοκράτωρ Βιτέλλιος ἔπρατταν, ἔκασθεν ὁ δύστηνος ἀγρυπνίαν τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐπομένως

καὶ ἤκουσε τὸν κρότον τοῦ εἰσελθόντος καὶ διέκρινε τὸν κλέπτην ἀγωνιζόμενον ἐν τῷ σκότει ἀγῶνα μέγαν, ἵνα ἀνοιξῇ τὸ παλαιὸν του σανδύκιον, μυῶν ποντικῶν ἐντελὲς καταφύγιον, ὡς κατ' αὐτὴν που τὴν ὥραν τὸ Κεντρικὸν τῆς Ἑλλάδος Ταμεῖον. Ὁ στρατιώτης, καὶ φύσει μὲν γενναῖος καὶ ὑπὸ τῆς πενίας δὲ διδαχθεὶς, οὐδαμῶς ἐταράχθη. Ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ σκληροῦ του στρώματος, τὸ ὁποῖον ἂν ποτε ἀπέθνησκεν ἐπ' αὐτοῦ, ἡ εὐφορος τῶν ἡμετέρων ῥητόρων καὶ ἐφημεριδογράφων φαντασίᾳ ἤθελε μεταβάλλει εἰς ψίαθον, καὶ λατῶν μειλίχιον ὕψος·

— Τί, εἶπε, τί ζητεῖς αὐτοῦ; . . . ἐγὼ τὴν ἡμέραν, μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, σκαλίζω καὶ δὲν κατορθῶ νὰ εὕρω τίποτε, καὶ σὺ εἰς τὸ σκότος ἐλπίζεις;

Τοιαύτην περίπου κενότητα πάσχουσι πάντα σχεδὸν τὰ κεντρικὰ τῶν ἐν Ἀθήναις ἰδιωτῶν ταμεῖα, τὰ δὲ βελάντια κατέλαβεν ἀληθῆς συνέγγη, διὰ τοὺς κακοὺς καιροὺς ἀδιάσειστος καὶ ἐδραία. Ἄν δὲ ὁ στόμαχος πάντων τῶν Ἑλλήνων πεινᾷ, πόσω μᾶλλον τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων, πρὸς οὓς ὑποσκάζον βραδυπορεῖ τὸ τῶν δρομαίων συνδρομητῶν εὐτελὲς ἀργύριον; Καὶ πῶς νὰ μὴ φρικιάσω ὁ ἄθλιος πρὸς μόνην τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου! Ἀπὸ τοῦδε προσέρχονται πελιδνὰ καὶ σκελετώδη καὶ ἀπειλητικὰ τὰ φαντάσματα διανομέων, ἐστιοκόρων, ὀδοκαθαριστῶν, γραμμικοκομιστῶν, φωτοσθεστῶν, κτλ. κτλ., αἰώνιον ἐπωδὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου καὶ λιγυρᾷ τῇ φωνῇ ψάλλοντα· *Τά.λ.ληρον ἢ κᾶν δραχμὴν, δραχμὴν ἢ κᾶν τά.λ.ληρον, δραχμὴν τα.λ.λήρων.*

Πόσον ἀξιάγει ἡ ἀπελπισία μου ὅταν διὰ νὰ ἀναγνώσω στίχους καὶ ποιήματα, ἐγὼ ὁ κατὰ τῶν πετρῶν τοῦ Ὀλύμπου ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατακρημνισθεὶς, ἀναγκάζομαι νὰ δανεισθῶ χρήματα καὶ νὰ πληρώσω! Ἡ δὲ ἀπελπισία μου μετατρέπεται εἰς μανίαν ὅταν προσβάλλῃ εἰς τὰς ἀκοὰς μου ὁ πτωχότατος ἐκεῖνος, ἐπομένως δὲ καὶ πάντων πεζότατος, στίχος, ἐν ᾧ ὁ ἀναγνώστης ἀναγορεύεται Κροῖτος· ἀφ' οὗ δὲν ἔχω περιουσίαν, τοῦλάχιστον ἂς μὴ κηρύττωμαι πλούσιος· πενόμενος, ἂς ἔχω τοῦλάχιστον τὸν οἶκτον τῆς ἐλεήμονος ἑλληνικῆς καρδίας!

Τοιαῦτα περίπου ἐσκεπτόμην χθὲς τὸ ἔσπερας, παραμονὴν τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γιλιεστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐξηκοστοῦ τετάρτου Ἰανουαρίου ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, νὰ δωροφορήσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὅτε, ἐνσκήψαντος αἰφνης ἀνέμου, ἀνεώγη μετὰ κρότου ἢ θύρα μου. . . Ἐγείρομαι διὰ νὰ τὴν κλείσω. . . τί βλέπω;

Κατὰ κακὴν μου μοῖραν, ἔτυχε τῷ 1812 νὰ ἀποκτήσῃ σύντεκνον ἡ μάμμη μου, ἥτοι νὰ βαπτίσῃ τὸ πρωτότοκον τέκνον δωδεκατάκου τινός καὶ πτωχῆς γυναικός· Ἀπὸ μητρὸς εἰς υἱὸν καὶ ἀπὸ τούτου

εἰς τὸν υἱὸν, ὡς τὸ προπατορικὸν τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Ζωῆς-Εὐας ἀμάρτημα, μετεβιβάσθη ἡ συντεκνία αὐτῆ, καὶ μοι φαίνεται ὅτι, ἂν προικίσω ποτὲ τὸν κόσμον (πράγμα πιθανώτατον) δι' ἀγγελομόρφων τινῶν τέκνων, καὶ αὐτὰ κομπάρους θὰ ἔχωσι τοὺς ἐκγόνους τῆς κομπάρους τῆς μάμμης μου. Κατὰ τὴν πατροπαράδοτον λοιπὸν τῆς καλῆς ταύτης γυναικὸς συνήθειαν, ἔρχονται κατ' ἔτος μεταξύ δύο πινακίων, τοῦ μὲν ὡς δοχείου τοῦ δὲ ὡς σκεπάσματος, τηγανίται ἐξ ἔλαιου καὶ ἀλεύρου συγκεκοτημένα, ἐξ ἐκείνων ἴσως τὰς ὁποίας ἐθιμάζεν ὁ Βηλαρῆς,

Ὡ! τηγανίταις καλοφικισμέναις

Ὡ! τηγανίταις μὲ τὸ σωρό,

Ζαχαρωμέναις καὶ μελωμέναις,

Καὶ μὲ σουσάμι τ' ἀσπρουδερό,

ἀλλὰ τὸ κατ' ἐμὲ ἀηδέσταται, ὡς πᾶσα τηγανίτα, καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἄλλων ὀδόντας πιστῶς κατ' ἔτος καταλειπόμεναί.

Ὅταν ὁ ἀνεμὸς ὤθησε τὴν θύραν τί εἶδον καὶ διατί ἀνέφριξα; — Δύο πινάκια, τὰ χεῖλη προσκεκολλημένα ἀλλήλοις ἔχοντα, ἔκλειντο μεταξύ δύο χειρῶν ἐξοιδημένων ὑπὸ χειμέθλων· ὑπὲρ αὐτὰ δ' ἐκινεῖτο χαριέν μειδιῶσα κεφαλή κορασίου, στογγύλη ὡς ἀπτική πινσέληνος. Ἐλάβον τὰς τηγανίτας, ἀπέδωκα τὰ πινάκια ἀνεστραμμένα, γαλλικὸν δὲ εἰκοσάφραγον νεωστὶ κοπὲν, ὡς πῦρ λάμπαν, καὶ τὸν αὐτοκράτορα δαφνοστερῆ φέρον, μετόκησεν ἀπὸ τοῦ βελαντίου μου εἰς τὸ θυλάκιον τῆς τῶν μελλόντων διαδόχων μου πνευματικῆς ἐξδέλφης.

Ἐν ᾧ δ' ἡ μὲν καλὴ κοπέλλα μόλις ἔστρεψε τὰ χαριέστερα πολλάκις τῆς μορφῆς νῶτα, ἐγὼ δὲ ῥιγῶν διενουόμην ὅτι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐξόδων μου τῆς πρώτης Ἰανουαρίου εἶχον παραλελειμμένα τὰ κυριώτερα, ἰδοὺ ἡ γηραιότερα τῶν ὑπηρετίδων, τὸ σάρωθρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ μεγαλοπρεπῶς ἔχουσα, ὡς σκῆπτρον βασιλίσσης, τείνει πρὸς με τὴν δεξιάν, εὐχομένη· *Καὶ τοῦ χρόνου.* Καὶ μετ' αὐτὴν ἡ ἀμέσως νεωτέρα, καὶ μετὰ ταύτην ὁ ὑπρέτης, καὶ . . .

Τούτου ἕνεκεν, ἀγαπητὸν μοι ἐξαδελφίδιον, δὲν ἔλαβες ἐφέτος τὴν ἐτησίαν σου τραγηματοθήκην (*bonbonnière*).

Τούτου ἕνεκα, φιλότατη κυρία * * *, δὲν ἐθαύμασες ἐφέτος τὴν ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν δώρων φιλοκαλίαν μου.

Τούτου ἕνεκα, φίλον ἦτορ Ἐκυτέ μου, εἰς ἐν τρυβλίον περιορίζεις σήμερον, ἡμέραν εὐωχίας, τὴν διπλασίαν τῶν φαγητῶν σου ποικιλίαν.

Ἄν οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ κτηματίαι εὐγνωμονῶσι πρὸς τὸν δεκέμβριον τοῦ 1863, βεβαίως ἡμεῖς οἱ φίλνυτοι ἄστοι θέλομεν τηρήσει ἐπὶ πολὺ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς τὸν σφαιρὸν κατ' αὐτοῦ κάτον. Πῶς! διὰ νὰ ἔχη μὲν ὁ χωρικὸς σίτον ἄφθονον, τὰ δ' ἐλαιόδενδρα αὐ-

τοῦ κατακαλυφθῶσιν ὑπὸ ἰσοειδῶν καρπῶν, προσίτων ἢ μελανωπῶν, διαλαμπόντων μεταξύ τῶν ὑπογλάυκων τῆς ἐλαίας φύλλων, νὰ βρέχωνται τὰ στενὰ ὑποδήματα τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ζωγραφικῶν ποδῶν τοῦ θήλεος τῶν Ἀθηνῶν γένους; νὰ στερῶνται τὴν ἀκριβῆ μονοτονίαν τῆς καθ' ἑκάστην Κυριακὴν μουσικῆς! νὰ δαπανῶσι τὸ ὑπόλοιπον τῶν εἰς καλλωπίσματα δαπανῶν εἰς ἀμάξιας, ἐν ᾧ ἂν ὁ οὐρανὸς δὲν ἦτο τὴν σήμερον κόσκινον, ἀλλὰ σιδηρᾶ, ὡς ἄλλοτε, πλάξ, πεζαὶ ἤθελον μεταβαίνει αἱ Ἀθίδες εἰς τὰς πολλαπλασιαζομένας ἐν Ἀθήναις ἔσπερινὰς τέρψεις! Ἡμεῖς δὲ οἱ κύριοι — ἐννοῶ τοὺς φιλαργύρους — νὰ ἀναστέλλωμεν ἐπιτηδείως μέχρι γόνατος τὰς ἀναξυρίδας καὶ ἐπιθέντες ἐμβάδας καὶ ἐπανωφόριον ἐκ *caoutchouc*, νὰ τρέχωμεν ὑπὸ τὸν θόλον ἀλεξιερροχίου ὅπως ἐκπληρώσωμεν τὸ σοβαρώτερον τῶν ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου χρεῶν . . . νὰ πηθήσωμεν δηλαδὴ κατὰ ζεύγη πηδήματα δίχρονα ἢ τρίχρονα παρατεινόμενα ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους! Τῆ ἀληθείᾳ δὲν ἔχομεν ἄδικον! εἰς τί χρησιμεύει ἡ βροχή; Ἡλπίζε τίς ποτε ὅτι ἐν Ἀθήναις ἠθέλομεν ἶδει τὴν περίφημον παρισινήν οὐράν ἢ *queue*; Καὶ ὁμοῦς οὐδαμοῦ εἰ μὴ πρὸ τῆς πύλης τοῦ μεγάρου τοῦ πρέσβευος τῆς Γαλλίας ἐφαρμόζεται δικαιότερον ὁ ἐξῆς διάλογος:

Μαθίλλδη.

Λοιπὸν, ὁ χορὸς ἦτο καλός;

Κυρία Λερό.

Ἄ! Θεέ μου, ὁ χορὸς! ἀλλὰ δὲν ἔρχομαι ἀπ' ἐκεῖ. Δὲν θὰ πιστεύσης ποτὲ ὅ,τι μὲ συμβαίνει.

Μαθίλλδη.

Δὲν ὑπῆγες λοιπὸν;

Κυρία Λερό.

Καὶ μάλιστα, ὑπῆγα, ἀλλὰ δὲν ἐμβῆκα. Εἶναι νοστιμώτατον. Φαντάσου μία οὐρά . . . μία οὐρά . . .
(Ἐκρήγνεται εἰς γέλωτα.)

Φοβεῖσαι αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ συμβάντα;

Μαθίλλδη.

Ἐννοεῖται δὲν ἀγαπῶ τὰ ἐμπόδια τῶν ἀμαξῶν.

Κυρία Λερό.

Εἶναι ἀνυπόφορον ὅταν ἦναι τις μόνη. Εἰς μάτην ἐφώναζα τὸν ἀμαξῆν νὰ προχωρήσῃ, δὲν ἐκινεῖτο· εἶχα ἕνα θυμὸν! μὲ ἤραγετο ὄρεξις ν' ἀναβῶ εἰς τὴν θέσιν του· σὲ βεβαιώνω ὅτι θὰ ἔκοπτα τὴν οὐρανῶν. Εἶναι τόσον ἀνύητον νὰ ἦσαι ἐκεῖ στολισμένη, ἀντικρὺ βρεγμένου παραθύρου! διότι καὶ βρέχει βαρδαίως. Δισκέδασα ἡμίσειαν ὥραν βλέπουσα πηλοπατοῦντας τοὺς διαβάτας καὶ ἐπειτα τὸν διέταξα νὰ ἐπιστρέψωμεν. Ἰδοὺ ὁ χορὸς μου (1).

Καὶ ναὶ μὲν οὐδεὶς ἐκ τῶν προσκεκλημένων εἰς

(1) Alfred de Musset. Un caprice.

τὸν χορὸν τοῦ Κυρίου Βουρὴ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ὑποστρέψῃ, ἀλλὰ καὶ ἀμαξῶν ἐμπόδια ἦσαν πολλὰ καὶ ἡ τρίκροτος οὐρὰ ἐπιμήκης, ἡ δὲ ὁδὸς, ὑπὸ λαμπτήρων, ζύλα κάγκανα καὶ ξηρὰ περιεχόντων, ὑπὸ δάδων καὶ θάμνων εἰς ὕψος καιομένων φεγγαυμένη, ὑπενέδιδεν, ὡς εἶπεν, εἰς τὸ βάρος διακοσίων ὄχημάτων καὶ δίφρων, βάρη παντὸς εἶδους καὶ πάσης διαστάσεως βασταζόντων. Μάτην δεσποτῶν παρκαλεύσεις καὶ βλασφημίαι ἀμαξηλατῶν, ἡ οὐρὰ δὲν ἐκόπη εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ κοπεῖσα δὲ συνεδέθη πάλιν εὐθὺς. Ηἰσοφύως δ' ἐφήρμασέ τις ἐκεῖ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους· πολλὰ ζῶα τὰ οὐραῖον ἐμποδίζει.

Νίκη! νίκη! εἰσῆλθομεν τέλους. Εἰς τὴν θύραν προσετέθη προστέγιον (marquise), καλυφθέντος τοῦ ἐδάφους διὰ ναυτικοῦ ἰστίου· δύο δὲ γραμματεῖς τῆς πρεσβείας, ἐπὶ τῆς εἰσόδου ἰστάμενοι, ἐδεξιοῦντο φιλοφρόνως τοὺς ἀναβαίνοντας μεταξὺ σημαίων, παραπετασμάτων καὶ πολυτίμων περσικῶν ταπήτων ἐκτεινομένων ἐπὶ τοῦ τοίχου μέχρι τῆς αἰθούσης. Πρώτους ἔβλεπε τοὺς μουσικούς, ἔπισθεν τῆς θύρας ταύτης ἐν ἰδίῳ δωματίῳ καθήμενους καὶ παιανίζοντας. Εἰσήρχετο ἡ μᾶλλον προῦχώρει ἐν βῆμα κινδυνεύων ν' ἀποβάλλῃ τὴν ἡμίσειαν τῆς βελιάδας σου κέρκον, καὶ, ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν ἐγειρόμενος, κεφαλῶν μόνον σαλευομένων κύματα ἔβλεπε· ἐπὶ δὲ τῆς ἐκ κεφαλῶν σχηματιζομένης ἐπιφανείας ποῦ μὲν ἐβλάστουν ῥόδα, ποῦ δὲ καμέλιαι, ἀλλαχοῦ ἴα καὶ ἀλλαχοῦ μήκωνες ναρκωτικοί, ἐνταῦθα κλημντίδες, ἐκεῖ ῥοῆς ἄνθη, ποῦ δὲ καὶ ποῦ διέλαμπε φαλακρὸν ἔδαφος, ὡς ἄγονος καὶ ἀμμώδης ἔσσις ἐν ἐρήμῳ φυτείας θρυούση, περὶ οὗ δικαίως θὰ ἐπίστρευν ὁ μακρὸς Ὀμηρος·

... δαίμων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
καὶ κεφαλῆς, ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχας, οὐδ' ἠδαιαί.

— Ὀλίγην θέσιν, παρκαλῶ, Κύριε, διὰ νὰ περάσω.

— Συγγνώμην· σὰς ἐπάτησα.

— Προσέξατε, Κύριε, μ' ἐπαίρετε μέρος τοῦ φρεμάτος μου.

— Κυρία, σὰς προσφέρω τὸ λείψανον τοῦ ποδογύρου σας, τὸ ὁποῖον εὐρέθη ἐδῶ πλησίον.

Τοιαύτη κυρίως ὑπῆρξε τὸ κατ' ἀρχὰς ἡ βῆσις τῆς συνομιλίας. Ἰθῶν καὶ ὠθαύμενος, ἠττώμενος δὲ ὁσάκις ἀγγ[ε]λικὸς ἀγκὼν με ἐρρίπτε κατὰ τοῦ ἀμέσως πλησιέστερου γείτονός μου, ἐνόμισα τέλος ὅτι ἐπλησίασα εἰς ἓν προεθέμην ὄρον· εὐρών μεταξὺ δ' οὐκ οὐκυριῶν ἀνοικτὴν μικρὰν διόδον, ἡ κάλλιον εἶπεν, ὁπήν, συνεστάλην ἵνα διέλθῃ· ἀλλὰ, βαθαί, τῆς δυστυχίας! μόλις φθὰς εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου περιέπεσα εἰς τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων· προσῆλθεν ἄλλη θυγάτηρ... τῆς Εὐας καὶ ἐκλείσει τὴν ὁπήν. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ, ὁ τάλας, μεταξὺ γυναικείων

καὶ ἀνυπερβλήτων ὄχυρωμάτων, μεταξὺ κλωβῶν, δικτυωτῶν, καρπᾶσων (gazes), τουλλεῖου καὶ κορδουλῶν. Τίτι τρόπῳ ἐσώθην ἀγνοῶ· ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν ὁ Ὀδυσσεὺς, ἀπαλλαχθεὶς τῆς Κίρκης καὶ συναπαλλάξας καὶ τοὺς ἐταίρους κατώρθωσε δυσχερέστερον ἐμοῦ ἔργον.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ συνειθίσκαμεν νὰ περιφερόμεθα ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπιτηδειότερον, οἱ δὲ γέροντες διεσκεδάσθησαν εἰς τὰ παρακείμενα τέσσαρα δωμάτια, ἀφ' οὗ πάντα τὰ γυναικεῖα κράσπεδα ἐλακίσθησαν καὶ κατεκάλυψαν τὸ ἔδαφος, ἔπαυσε πλέον πᾶσα περὶ συντηρήσεως τοῦ καλλωπισμοῦ πρόνοια καὶ αἱ κινήσεις ἐγένοντο ἀνετώτεραι. Τὰ τοῦ χοροῦ ἕκαστος ἐννοεῖ· στρόβιλος, πόλκα, galop, ἀντίχορος, καὶ πάλιν στρόβιλος, πόλκα, galop, ἀντίχορος, καὶ οὕτω καθέξῃς μέχρι τοῦ cotillon· πάντα δὲ ταῦτα μετὰ τῆς ἰλαρότητος καὶ εὐθυμίας. Καταλείπω λοιπὸν τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ μεταβαίνω εἰς τὴν πρὸς ἀριστερὰν αὐτῆς κειμένην, ἵν' ἀναψύξω ἐκεῖ τὸν λάρυγγα διὰ ποτῶν ἢ παγωτῶν καὶ κατασιγάσω διὰ γλυκυσμάτων τὸν τυμπανίζοντα στόμαχόν μου· τοῦ σοβαροῦ δὲ τούτου καθήκοντος τελεσθέντος, εἰσέρχομαι εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ βλέπω... μαντεύσατε... βλέπω ἑπτὰ κατὰ σειρὰν ἑδρας ὡς ἐξῆς κατεχομένας.

Πρώτη. Νῦν ὑπουργός.

Δευτέρα. Εἰς τῶν τελευταίων ὑπουργῶν τοῦ πρώτου Βασιλέως.

Τρίτη. Πάλαι ποτὲ πρωθυπουργός τοῦ αὐτοῦ βασιλέως.

Τετάρτη. Εἰς τῶν δὴ λεγομένων ὑπουργῶν τοῦ αἵματος.

Πέμπτη. Ὑπουργός μινυνθάδιος ἐπὶ τῆς μεσοβασιλείας.

Ἑκτη. Ὑπουργός ἐπὶ τε τῆς πρώτης βασιλείας, τῆς μεσοβασιλείας, καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας βασιλείας.

Ἑβδομή. Γέρον κοιμώμενος.

Μειδιάσας ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ κατετάχθην μεταξὺ τῶν θεατῶν τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ θαυμασίου δείπνου, εἰς ἃν κατέβησαν μετ' οὐ πολὺ πρῶτοι μὲν οἱ περὶ τὸν βασιλέα, εὐθὺς δ' ἔπειτα καὶ οἱ λοιποὶ ἀλλεπαλλήλως, ὡς κάλλιστα ἐν τῇ *Εὐνομίᾳ* περιεγράφη. Μετὰ τὸ δείπνον ἤρξατο βαρὺ διὰ τὴν πολυφαγίαν τὸ cotillon, καὶ, ἀραιοθέντος μικρὸν κατὰ μικρὸν τοῦ κύκλου, ἐλύθη ἡ συνεδρίασις ὑπὸ τοῦ βασιλέως περὶ ὧραν ὡσεὶ τετάρτην. Ἀπεσπάσθησαν δ' ἀπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ μεγάρου μία κατὰ μίαν αἱ ἀμαξίαι, καὶ οἱ κλητοὶ — ἄμα δὲ καὶ ἐκλεκτοὶ — κατελθόντες εἰς τὸ ὑπνώτερον ἄστυ,

βάν ῥ' ἴμεναι κίοντες ἐὰ πρὸς δάμαθ' ἕκαστος, καὶ ἀναθάντες εἰς τοὺς κοιτῶνας κατεκλίθησαν.

Καὶ οὗτοι μὲν εὐδὸν πανημέριοι.

Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας προσεκλήθη ὁ βασιλεὺς εἰς ἰδιωτικὸν χορὸν, συγκροτηθέντα ὑπὸ τοῦ πρώην ἐν Πετροπόλει πρέσβειος τῆς Ἑλλάδος Κ. Ι. Σούτσου, καθ' ὃν ὀλίγον πλῆθος περιεκλείετο ἐν μεγάλῳ κύκλῳ. Καὶ ἐκεῖ δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ Γαλλικῇ πρεσβείᾳ προηγήθη τοῦ τέλους τοῦ χοροῦ δεῖπνος, περὶ τὸν ὥραϊον πίδακα τοῦ ἐν τῇ ἐπαύλει ἐστιατορίου παραπεθεῖς.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν παράδοξον ὑγρασίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Δεκεμβρίου, ἐπῆλθε ψυχρὸς βαρὺ καὶ μέχρι πάγου ἐν Ἑλλάδι ἐπιταθέν· τὰ δὲ κύκλω τῶν Ἀθηνῶν ὄρη περιεβάλλοντα σινδὸνα λευκὴν, παρέχουσαν ἀρίστην θέαν εἰς τοὺς κατοίκους. Οἱ αὐτοχειροτόνητοι κυνηγοὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν, οἱ δὲ σκολόπακες (bécasses) καὶ αἱ κίχλαι δὲν ἠλαττώθησαν διὰ τοῦτο.— Τὰ ἐργαστήρια ἐνεδύθησαν στολὴν ἑορτάσιμον διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν ἀ. τοῦ ἔτους καὶ ἡ κίνησις τῶν ἀγοραστῶν κατήντησε φοβερά. Φεῦ! ἡ πολυτέλεια! ἡ πολυτέλεια! θὰ εἴπωσιν οἱ συνήθως ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὀδυρόμενοι καὶ δακρυχέοντες, καὶ καταρώμενοι ἄλλος ἄλλον αἵτιον αὐτῆς. Καὶ ὅμως ὑπῆρξέ ποτε καιρὸς καθ' ὃν δὲν ἐδίδοτο δῶρα, ὑπῆρξέ ποτε καιρὸς καθ' ὃν οἱ ἄνθρωποι ἔζησαν στερούμενοι τῶν ὑπαρχουσῶν εὐχερειῶν; μόνον ἡ γενεὰ τῶν διωκτῶν τῆς κακῶς ἐννοουμένης πολυτελείας ἔλλειπεν ἄλλοτε — καὶ κατὰ τοῦτο προωδεύσαμεν τῷ ὄντι τὴν σήμερον. Σ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ο—

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου ἐν ἔτει 1858 ἐκάλυπτεν ἐπιφάνειαν 122 τετραγωνικῶν μιλίων. Ἐμπεριείχε 327,302 οἰκῶν καὶ εἰς τούτους προστίθενται κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰς 4,000, διὰ 40,000 περίπου οἰκήτορας. Ἐκτείνονται τὰ οἰκήματα ἀπὸ τὴν συνοικίαν Holloway μέχρι τῆς Camberwell, δηλαδὴ εἰς ἀπόστασιν 12 μιλίων κατὰ μῆκος. Ἄν δὲ ἅπαντα τῆς πόλεως ταύτης τὰ οἰκήματα ἐτίθεντο εἰς γραμμὴν ἠδύναντο νὰ περικυκλώσωσι τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν ὁμοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ Ἐβουράκου μέχρι Πυρηναίων.

Ὁ πληθεσμὸς τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸ ἔτος 1856 ἦτο 2,362,236, ψυχῶν ἐξ ὧν 1,106,558 ἄρρένες. 146,449 παῖδες μικρότεροι τῶν 5 ἐτῶν, 670,380 ἄγαμοι ἄνδρες, καὶ 735,871, ἄγαμοι γυναῖκες· 399,098 ἑγγαμοὶ ἄνδρες, καὶ 409 ἑγγαμοὶ γυναῖκες· 28,598 ἄνδρες διζευγμένοι καὶ 39,231 γυναῖκες χωρισθεῖσαι ἀπὸ τῶν συζύγων των.

Ὁ μέσος ὁρος τῶν ἀποβιώσεων κατὰ τὰ τελευ-

ταῖα δέκα ἔτη ὑπῆρξεν 25 ἐπὶ ἐκάστης χιλιάδος κατοίκων. Ὡστε ὁ πληθεσμὸς τῆς πόλεως ταύτης παραβαλλόμενος πρὸς τινὰς ἄλλας πόλεις δίδει τὴν ἑξῆς ἀναλογίαν· δηλ. ὡς

πρὸς τὸ Πεκείνον	4 : 1.
Παρισίους	1, 1/2 : 1.
Κωνσταντινούπολιν	2 : 1.
Πετρούπολιν	4 : 1.
Βιέννην	} 5 : 1.
Μαδρίτην	
Νεοδὲρβῆκον	
Βερολίνον	7 : 1.
Ῥώμην	9 : 1.

ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ 5,000 λιθόστρωτοι ὁδοί, ἀποτελοῦσαι 2,000 μιλίων ἑκτασιν κατὰ μῆκος. Διὰ τὴν λιθόστρωσιν αὐτῶν ἐξωδεύθησαν 14,000,000 λιρῶν, καὶ κατ' ἔτος δαπανῶνται πρὸς διατήρησιν 1,800,000 λ. 1,900 ὄχηταί, φέροντες στόμια 360,000, δι' ὧν καταναλίσκονται 13 ἑκατομμύρια κυβικῶν ποδῶν ἀερίου, διχθίδοντα τὸ φῶς κατὰ τὴν μεγαλόπολιν ταύτην καθ' ἐκάστην νύκτα. Καταναλίσκονται ἔτησίως 270,000 βόες· 30,000 μόσχαι· 4,480,000 πρόβατα· 34,000 χοῖροι· 1,600,000 διχοίνικες (quartai) αἴτου· 310,464,000 λίτραι γεωμύλων· 89,672,000 λάχανα· 1,281,000 πτηνὰ διαφόρων εἰδῶν, καὶ πλῆθος ἰχθύων. Ἐκ Γαλλίας καὶ ἄλλων μερῶν κομίζονται κατ' ἔτος 70—75 ἑκατομμύρια ὠῶν· 13,000 βοῶν (ἀγελάδων) διατηροῦνται ἐντὸς καὶ εἰς τὰ περίξ τῆς πόλεως διὰ τὸ ἀναγκαῖον εἰς τοὺς κατοίκους γάλα. Καταναλίσκονται κατ' ἔτος 3 ἑκατομμύρια τόνων γαιανθράκων· 65,000 βρέλαι οἴνου· δύο ἑκατομμύρια γαλονίων οἴνοπνεύματος· 42,200,000 πορτέρου καὶ ἄλλης. ὑπάρχουσι 3,613 ζυθοπωλεῖς, 5,000, σικεραπωλεῖς· 13,000 οἴνμποροι· 6,367 ἀστυνομικοὶ κλητῆρες διατηροῦσι τὴν εὐταξίαν καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1848 διήλθον διὰ τοῦ ταχυδρομείου Λονδίνου 332 ἑκατομμύρια ἐπιστολῶν, ἐξ ὧν εἰσεπράχθησαν τέλη 58 1/2 ἑκατομμυρίων λ. καὶ ἐξωδεύθησαν διὰ τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν 30 ἑκατομμύρια λ. Κατὰ τὸ ἔτος 1840, ὑπῆρχον ἐν Λονδίῳ 104,476 ἄμαξαι, ἐνῶ κατὰ τὸ 1812 ὑπῆρχον μόνον 49,426.

ΕΞΟΔΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΙΑΤΡΩΝ. Εἰς τὸν Ἀγγλικὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἔτους 1862 ὑπῆρχον πρὸς μισθοδοσίαν τῶν ἰατρῶν λίραι. 327,314 σχεδὸν τὸ ποσὸν τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς συντήρησιν ὀλοκλήρου τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ.

Ι. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.